

Per portar a bon terme el recorregut un responsable o guia, diferent cada cop, prepararà l'etapa.

La primera etapa comença en una inhabitualment silenciosa Santa Coloma de Gramanet. El diumenge -de bon matí- modifica radicalment el paisatge humà d'aquesta gegantina vila-suburbi (L'Enric Larreula ens mostra un llibre editat el 1921 que parla del "petit poble" de Santa Coloma). Gent gran espera l'autocar que els portarà a alguna excursió programada, nosaltres al mateix lloc esperem el bus que ens portarà al peu de la nostra excursió. Cal registrar aquesta novetat: El Paraigua iniciant l'excursió amb un bus urbà que s'enfila amb els esbufegs de la primera marxa per pendents que ningú s'explica que puguin ser avui carrers.

Trobem a Puig Castellar o Turó del Pollo membres del Centre Excursionista Puig Castellar (Centre Excursionista de Santa Coloma) que pacientment ens guien pel poblat Ibèric i ens n'expliquen els detalls. Cal fer un reconeixement explícit a la tasca desinteressada d'aquest Centre Excursionista que ha aconseguit recuperar i mantenir aquestes restes arqueològiques.

Des d'aquest turó podem contemplar la "casbah" barcelonina. La vista des d'aquest barri perifèric destaca el ciment com a totalment predominant sobre qualsevol altre element i la desharmonia es sobreposa a la bellesa intuïda del mar i Montjuïc al fons. Cal fugir d'allí, almenys una estona.

Anem al Canigó. El camí s'enfilirà des de la Serralada Litoral per la Serralada Transversal (Montseny, Guillerics i Collsacabra) per arribar finalment al

Pirineu Occidental. La nova gran ruta paraigüera es caracteritzarà per una certa unitat natural al transcórrer quasi des de bon començament per l'anomenada Catalunya humida sobre sòls de base predominantment silícica que configurarà una vegetació ben diferent a la de la darrera ruta de Fredes a Andorra.

Avui ja hem tingut proves ben clares dels trets que acabem de descriure. Junt a la font d'en Gurri, on hem aprofitat per dinar, les falgueres són abundants en el sotabosc, a la resta i en general predomina l'estepa blanca, el bruc i la bruguerola. Els boscos alternen el pi pinyoner amb l'alzina, el roure i, en abundància, l'alzina surera; albes i oms es situen als llocs més obacs. Els cirerers d'arboç ens ofereixen algun fruit a mig madurar i el terra és ple de pebrassos i cuagres, de rovellons, si n'hi ha hagut, algú ja els ha collit.

El camí va seguint prop de la carena, a la dreta, el mar i El Maresme, a l'esquerra, El Vallès. El puja i baixa de turons sobre sauló relliscadís fa que la marxa sembli més aviat la baixada del tobogan. La Marga vol començar destacant-se i ens mostra les seves millors habilitats amb una relliscada de triple volta, cama enlaire, tirabuixó i aterratge final. No hi ha hagut ferits, solament rialles.

Tot sembla encisador oi? Doncs, no tot.

Posant una nota de realisme a la descripció hom ha de fer esment a les abundants, i esteses arreu, deixalles com a indicadors de la proximitat d'importants nuclis urbans.